

* * *

Я тебе так чекала –
Старшого, мудрого й доброго.
І для нас будувала
Рожеві замки над обрієм.

Так хотілося казки
І батьківського тепла.
Бо без тата я ласки,
Так вийшло, ти знаєш, росла.

Пташенятком хотілося стать
У руках незрадливих,
Що його захистять
Від завії, і бурі, і зливи.

Ув обличчя вдивлялась
Мільйонів чужих перехожих,
Навіть часом здавалось:
На тебе хтось крапельку схожий.

Але був то не ти...
Знов не ти, і знову, і знову ...
І ішла у світи
Знайомства шукать випадкові...

Але раптом – як зблиск –
Тихе сяйво мене огорнуло,
І від нього, як віск,
Серце зм'якло – і враз спалахнуло.

Із тих пір я не вмію
Жити ні миті без тебе,
І так щиро радію,
Що нас поєднало небо.

Бо якщо на біду
Зле життя на нас набурмоситься,
Я до тебе прийду
І, як доня, на ручки попро́шуся...

І принцесу чарівну
Пригорнеш – міцніше з роками.
І дарма, що царівна
Давно сама уже мама.

І дарма, що вона
У шпиталях всі коси згубила,
І в усмішці весна
Трохи градус на осінь змінила.

І для тебе завжди
Я буду прекрасна леді,
І в весняні сади
Вестиме мене той легінь,

Із яким ми до ночі
На кручах дніпровських гуляли,
І дивились на зорі урочі,
І на гойдалці в небо літали.

Кожну хвильку і мить
Вдячна Богу, що я тебе маю,
І у серці бринить:
«Кохаю! Кохаю! Кохаю!»